

Olv.: Kiv 12,1-8.11-14 – 1Kor 11,23-26 – Jn 13,1-15
A lábmosás

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Nagy szeretettel köszöntöm és hívom a Testvéreket Jézus Krisztus nevében ehhez az ünnepi asztalhoz, amikor az utolsó vacsora emléknapiját idézzük, ünnepelünk. Jézus Krisztus az Élet Kenyerét ígéri nekünk. Egyházunk ezzel a titokkal kapcsolatosan azt mondja: “Memoria Passionis!” Jézus szenvedésére emlékezünk! Valamiképpen a lelkünkben békítsük ki ezt a két igazságot:

***Mit jelent nekünk az, hogy Jézus az Élet Kenyerét kínálja nekünk
és mekkora ára van ennek a Kenyérnek?***

Jézus a szenvedésével fizet. Minden szentmisében erre a titokra gondolunk, amikor ezt mondjuk: “Halálozat hirdetjük Urunk és hittel valljuk feltámadásodat, amíg el nem jössz!”

***Éljünk ebből a Kenyérből! Éljünk Krisztus szeretetéből!
Erre van szüksége mindegyikünknek és általunk a világnak.***

Nézzünk önmagunkba, bánjuk meg bűneinket, hogy méltóképpen ünnepelhessünk.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Ez a három szent nap kereszténységünk szempontjából a legfontosabb üzeneteket bízta ránk. Nagycsütörtökön Jézus utolsó estéjére emlékezünk. Arra a bensőséges találkozásra, amikor asztalhoz telepedett tanítványaival. Elbúcsúzott tőlük és mintegy végrendeletképpen egymásra bízta őket. Ezen a mai estén hála Istennek mi szép számmal itt vagyunk. Összegyűltünk e körül az oltárasztal körül, hogy köszönetet mondjunk Jézusnak és magunkévá tegyünk ezt a legfontosabb üzenetet: - Mit jelent az, hogy egymásra bízott bennünket az Úr, elsősorban azokat, akik itt vagyunk. -

Jézus meghirdeti szeretetparancsát.

Az az idő, amikor Jézus élt - a történészek egyértelműen megállapítják - egy szeretet nélküli kor volt. A szeretetet a pogány emberek akkor a gyengeség megnyilatkozásaként értelmezték. Jézus szeretetparancsát egy ilyen világban hirdette meg. Lerombolta a válaszfalakat, amik elválasztották az embereket egymástól. Jézus követői, az ő közössége, az új egyház tagjai vállalták ebben a korban a kockázatot, hogy az egész világgal szemben megvallották és meg is valósították ezt a krisztusi parancsot. Az emberek csodálkozva kérdezték és mondogatták: “Nézzétek, hogy szeretik egymást!” Ennek a közösségnek, az egymást szerető emberek közösségének akkora sugárzása volt, hogy a hatása alól nem tudták kivonni magukat az emberek. Ezért mondta Jézus: “Ti vagytok a világ világossága!” A ti közösségetek úgy legyen jelen a világban, hogy ragyogjon, jelezzen. A másik kép

szerint, úgy legyetek jelen ebben a világban, mint a kovász. Picinyke, kevéske elég belőle és megkeleszti a tésztát.

Jézus a szeretetéről vall.

Amikor Jézus ezen az utolsó estén asztalhoz ült, akkor megvallotta azt, ami a szíve mélyén rejtőzködött, amiből csak föl-föl csillantott valamit az elmúlt három esztendő alatt:

“Vágyva-vágytam arra, hogy elköltsem veletek ezt a húsvéti vacsorát!”

Kimondja azt, ami Benne van. Kifejezi az Ő leghőbb vágyát.
Velük akar maradni. Velünk akar maradni, mert szeret bennünket!
Ez az utolsó pillanat, amikor búcsúzik. Semmi értelme tovább halogatni,
kimondani ezt a nagy igazságot: a szeretetet.

Különösképpen is megragadó ebben a helyzetben, hogy Jézus a szeretetéről vall.

A szeretet mindig tragikus.

Szeretet nélkül nincs tragédia.

Jézus ezt a kettősséget jeleníti meg, amikor azt mondja:

“Mielőtt szenvedek!”

Mielőtt szenvedek szeretném kifejezni nektek a szeretetemet,
mert Isten a szeretet. Jézusnak még az sem adatik meg, hogy választhat,
vagy elfogadja a szeretetet, vagy elutasítja a szenvedést.
Mert szeretet és tragédia összetartozik.

Testvérek!

A mi életünkben is. Ezen gondolkodjunk el a mai ünnepen, nagycsütörtökön az utolsó vacsorára emlékezve. Mi oly sokszor azt várjuk a szeretettől, hogy szüntesse meg a szenvedést. Csakhogy nincs szeretet tragédia nélkül, mert az ember számára az a tragikus, hogy akitől várnám a szeretetet, attól nem kapom meg. Akitől nem várom a szeretetet és nem is kapom meg azt, az nem tragédia. Minden szeretethez hozzátartozik a tragédia. Nem az a küldetése a szeretetnek, hogy megszüntesse a tragédiát.

Ha szeretünk, akkor a tragédiák feloldódnak.

Az utolsó vacsora titka valamiképpen ezt az isteni tanítást sűríti egybe. Ezt a tanítást adja nekünk Jézus, amikor a mi emberi szeretetünkre vágyakozik. Megmutatja nekünk, hogy az Ő isteni szeretetében minden ellentét feloldódik. Arra bátorít bennünket, ha igazán Hozzá tartozunk, akkor a mi emberi életünkben is, földi életünkben is, ha szeretünk, akkor a tragédiák feloldódnak. Ha nem szeretünk, akkor nincs is tragédia, akkor kívül van minden a szeretet körein. Ennek a mai estének ez az egyik nagyon fontos üzenete.

Az Egyház is erre gondol, amikor Jézusnak erre a rendeletére hivatkozik:
“Ezt cselekedjétek az Én emlékezetemre.”

Ebben az Egyház Jézus szenvedését emlegeti,
mert megcselekedni azt, amit Jézus vár tőlünk,
ahhoz mindig hozzátartozik a szenvedés is és épp ezért tragikus.

De éppen ezért az Életet hordozza!

Jézus kettős szimbóluma: A jó Pásztor és az Isten Báránya.

Ezen az estén még egy másik feloldásra váró szimbólumot is szeretnék a Testvérek figyelmébe ajánlani: Jézus kettős szimbólumát. Jézus magát jó Pásztornak mondja, máskor

meg Báránynak. Jézus, aki szenved, az Isten Bárányaként szenved. Nekünk nem egyszerű lelkünkben feloldani ezt a kettősséget. De Jézus szenvedésével és halálával feloldja számunkra. A Pásztor az a valaki, aki gondozza a nyáját, nevelgeti a bárányokat. A Bárány az ártatlan Áldozatnak a szimbóluma. Jézus ezt a kettős szimbólumot oldja fel éppen itt az utolsó vacsorán. Azt mondja: - hallottuk az evangéliumot, - Ki az Úr, az aki az asztalnál ül, vagy az, aki szolgál? - Aki az asztalnál ül. Én mégis szolgálak benneteket.

Megmossa tanítványinak a lábát.

Az Első és az Utolsó, a Pásztor és a Bárány képe egyszerre jelenik meg.

Megjelenik Jézus, mint a Pásztor és megjelenik Jézus, mint a Bárány.

Abban segít bennünket, hogy megsejtsük ebben a feloldásban
a mi hivatásunkat és küldetésünket,

mert azt várja tőlünk, hogymi is mossuk egymás lábát.

Egyik gyümölcse ennek az estének:

Jézus egy új emberkapcsolatot, egy újszerű emberkapcsolatot jelenít meg, amikor azt mondja: - Ti is ezt tegyétek, amit Én tettem veletek - Nem lehet Jézushoz tartozni lábmosás nélkül. Csak az tartozik Jézus közösségéhez, aki mossa a másik lábát. Aki vállalja a másikkal való összetartozást a szolgálat révén.

Másik gyümölcse ennek a jézusi példának, hogy ez a szolgálat gyógyít.

Gyógyító szolgálatról van szó és itt ezt mindenképpen hangsúlyozzuk, hiszen a Betegápoló Irgalmas Rend egészségügyi intézményeket, kórházakat működtet. Betegeket vár nyitott ajtóval és nyitott szívvel. Ez a szolgálat a szó legteljesebb értelmében gyógyít. Jézus szolgálata, amit az utolsó vacsorán tesz, az gyógyító szolgálat. Amikor az ember megmutatja bütykeit, sebeit, amikor lelki értelemben is kiszolgáltatja magát és megmutatja korlátait, fogyatékosságait, gyengeségeit és azt tapasztalja, hogy aki ezzel szembesül, az szolgálatkészen fordul hozzá, akkor ezzel kapcsolat születik. Kapcsolat lesz, összetartozás a között, aki kiszolgáltatja magát és a között, aki szolgál. Jézus ezt várja tőlünk.

Ha mi igazán engedjük, hogy az Isten érintsen bennünket, ha mi igazán kiszolgáltatjuk magunkat az Istennek, ha nem titkolódzunk az Isten előtt, ha engedjük, hogy az Isten lássa a gyarlóságainkat, gyengeségeinket, fogyatékosságainkat, sebeinket, akkor van remény arra, hogy mi is képesek leszünk arra, hogy odaforduljunk azokhoz, akik bajban vannak. Észrevegyük azokat, akik szánalomra méltók és kapcsolat támad közöttük és köztünk. Ezek a kapcsolatok gyógyítanak bennünket.

Kedves jó Testvérek!

Ezen a mai estén köszönjük meg Jézus példáját. Kérjük Isten kegyelmét, hogy ezt az újfajta emberkapcsolatot megvalósítsuk, amit mint végrendeletet bízott ránk Jézus, aki azt mondja, hogy ti is ezt tegyétek, szolgáljátok egymást. Vegyük a bátorságot és higgyük el, hogy minden ilyen kapcsolat egyúttal gyógyít is. Egymás kezében van a sorsunk. Egymásra bízott bennünket Jézus.

***Ha vannak tragikus történések, események az életünkben,
azok jó jelek, mert azt jelentik, hogy szeretetben tartozunk össze.
Higgyünk abban is, hogy a szeretetben mindezek feloldódnak,
mert a szeretet a legnagyobb hatalom ebben a világban.***

Lábmosság szertartása

Kedves Testvérek!

Kérjük Istent, aki megmos bennünket, segítsen abban is, hogy lábunkkal a jó útra találjunk. Ezek az utak vezessenek bennünket egymáshoz. Találkozzunk egymással, egymás szolgálatában. Ebben a szellemben és ezzel a lelkeséggel ajánljuk föl a kenyeret, meg a bort.

Szentmise befejezése

Megköszönöm a Testvéreknek ezt a méltó megemlékezést. Gondoljanak arra, hogy Jézus Krisztus példáját az első keresztyének magukévá tették és az egymás iránt megnyilatkozó szeretetük mások érdeklődését is fölkelte és a keresztyénség nagyon gyorsan hatalmas növekedésnek indult. Nem tudom mennyi erőnk van ma, azt hiszem kevés. Ne sajnáljuk ezt az időt, amit most itt eltöltöttünk. A szeretetet csak az Istentől lehet megtanulni. Nem lehet mindig percekben mérni az életünket. Amikor nincs elegendő erőnk, akkor többet időzzünk az Isten közelében, mert csak az Isten erősíthet meg bennünket, hogy ne féljünk egymástól. Ilyenkor, amikor a keresztyénségünk visszaszorult, forduljunk elsősorban egymás felé. "Nézzétek, hogy szeretik egymást!" Arra nincs erőnk, hogy azok felé fogalmazzuk meg az elkötelezettségünket, akik távol vannak, akik esetleg közömbösek, szeretetlenek, vagy esetleg ellenséges érzülettel vannak irántunk.

Ha annyi erőnk lesz, hogy legalább egymást megerősítsük mi, akik Isten közelében szeretnénk élni, higgyünk abban, hogy ennek az összetartozásnak lesz ereje. Ez az első lépés most, amikor szeretnénk újra jelenvalóvá tenni az Istent ebben a világban, amely hitetlenné vált. Szenvedünk ebben a hitetlen világban, szenvedünk egymástól, mert úgy tűnik, hogy csak az Isten tudja rávenni a szívünket arra, hogy elfogadjuk egymást és legyünk egymással közösségben, szeretetben.

Most a régi fogalmak szerint az oltárfosztás következik. Régen ez sokkal ünnepélyesebb volt, sokkal díszesebbek voltak a templomok is. Az kerül el innen az oltárról, ami jelenleg itt van, aztán marad a csupasz oltár. Negyedóra múlva itt a kápolnában közösen virrasztunk, imádkozunk. Jézussal együtt leszünk, aki értünk az Olajfák hegyén szenvedett.

Szeretettel várom a Testvéreket a nagypénteki, nagyszombati szertartásokra. Ezt a három napot ajándékozzuk Istennek és önmagunknak. Jó befektetés. Isten nem marad adós.

+ Á L D Á S +